

עפ"ת 60744/01/23 - רומאן - משה בראג ע"י נגד מדינת ישראל ע"י

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 60744-01-23 בראג נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט עמית י' צלקובניק
מעוררים רומאן - משה בראג ע"י ב"כ עוה"ד גזית
נגד מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד זמיר
משיבים

פסק דין

ערעור כנגד החלטת בית משפט השלום לתעבורה מחוז מרכז (כב' השופטת ש' שפר) מיום 29.12.22 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 30.11.22 להארכת מועד להישפט בגין עבירה של כניסה לצומת שלא בכיוון החץ בעת נהיגה ביום 7.4.21. בגוף הדוח צוין כי המועד האחרון להגיש בקשה להישפט או לשלם את הקנס, חל ביום 3.9.21.

הקנס שולם ביום 10.6.21.

בבקשה נטען כי אדם אחר, מר יאיר צדקה, עובד בחברה שהיתה שייכת למערער, הוא שהחזיק ברכב ונהג בו בפועל, אך זה התחמק מקבלת אחריות. עוד טען המערער כי אינו יודע באילו נסיבות שולם הקנס.

בית המשפט קמא קבע כי טענת המערער כי מר צדקה החזיק ברכב במועד הרלוונטי, נטענה בעלמא ולא הוצגה לכך כל אסמכתא, או תצהיר מטעמו של צדקה. נוכח תשלום הקנס, כחודשיים לאחר מועד ביצוע העבירה, יש לראות בכך הודאה, הרשעה ונשיאה בעונש על פי הוראת סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי תשמ"ב-1982, וחל עקרון סופיות הדין. טענת המערער כי אינו יודע מה היו נסיבות תשלום הקנס, אינה סבירה וחזקה שאדם מודע לתשלום קנסותיו. הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר, למעלה משנה לאחר חלוף המועד האחרון להגשת הבקשה להישפט, ודי בכך כדי לדחותה.

בקשה של המערער "לעיון חוזר" מיום 12.1.23 בה עלו טענות שונות בהתייחס להחלטת בית המשפט שניתנה, נדחתה בהחלטה נוספת מיום 15.1.23 בה צוין בית משפט קמא כי אין להלום מצב שבו, לאחר קבלת החלטה תוגש בקשה נוספת לה יצורפו מסמכים חדשים שלא צורפו לבקשה המקורית, ויש בכך משום "רמיסת הכלל בדבר סופיות הדין". צוין כי הבקשה החדשה אינה מצדיקה ביטול ההחלטה קודמת, אשר במרכז נימוקיה השיהוי בהגשת הבקשה, ותשלום הקנס.

בהודעת הערעור מיום 24.1.23 צוין כי המערער למד על קיומו של הדוח לאחר שקיבל בחודש נובמבר 2022 הודעה ממשרד הרישוי על השתת אמצעי תיקון; המערער חזר על הטענות שעלו בבית משפט קמא בדבר זהותו של הנהג, ואי הידיעה לגבי נסיבות תשלום הקנס. נטען בנוסף, כי המערער הקליט את מר צדקה בשיחת טלפון וכי זה אישר בשיחה, כי ביצע את העבירה הנדונה. המערער הזכיר את ההקלטה בבקשות שהגיש לבית משפט קמא, אולם משלא התקיים דיון, לא נשמעה ההקלטה. נטען כי נוכח הנסיבות המתוארות ייגרם עיוות דין חמור למערער אם יחויב בעבירה שלא ביצע.

לא ראיתי מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא.

המערער אינו מעלה כל גרסה לגבי תשלום הקנס, וטענתו בעניין זה סתמית ונטולת סבירות, וגם אם הדבר נשכח ממנו, אין בכך כדי לסייע. תשלום הקנס המיוחס באופן טבעי למערער, מציב בפניו משוכה גבוהה נוכח הוראת סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, לפיה הוא מוחזק כמי שהודה בעבירה, והמערער אינו טוען כי מר צדקה שילם את הקנס. נוכח תשלום הקנס בחודש יוני 2021, המעיד על מודעות לקיומו של הדוח, הרי שהגשת הבקשה להארכת מועד רק לאחר שהתקבלה ההודעה על השתת אמצעי תיקון, תוך שיהיו כבד של כשנה ומחצה מאז שהקנס שולם, עומדת אף היא לרועץ למערער. שיהיו זה משליך גם על אפשרות קבלת הטענה כי אחר נהג ברכב, שכן נפסק כי **"משמעות הדבר שלא יהיה לכך סוף, ובקשות הסבה יוכלו להיות מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו היתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט, שכל מהותן לייעל ולקצר הליכים..."** (רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל, בפסקה ה' (27.12.2011)).

אוסף, למעלה מהנדרש, כי עיינתי בתמליל ההקלטה עליה מסתמך המערער (בגוף התמליל מצוין כי ההקלטה בוצעה ביום 30.10.22), ועולה ממנה כי מר צדקה טוען כי אינו זוכר כלל שביצע את הנסיעה הרלוונטית, ובלחצו של המערער המסביר לו כי ייזקף לחובתו ניקוד, בעוד שצדקה לא צבר ניקוד, אומר צדקה: **"בסדר, אני אקח את זה עלי".** ואולם בסופם של דברים מאשר המערער כי לנכונותו של צדקה לביצוע ההסבה לא היה מימוש, וצדקה לא "לקח" את הנסיעה על עצמו. בנסיבות אלה, נותר המערער בטענתו זו, ללא תמיכה ראייתית ממשית.

נוכח האמור, הערעור נדחה.

המזכירות תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ג אדר תשפ"ג, 16 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.